

Други текст упућен за РОМФЕА (3. јула 2010) – као 2. одговор Виловском:

“Непогрешивост” и “безгрешност” Дејана Виловског

Г. Дејан Виловски (који се и даље потписује као “о. Симеон”) са многим својим речима хоће да докаже да је *непогрешив*, као папа (на којег личи по менталитету као “онај који не греши”).

Од многих лажи његових у другој “апологији” (на сајту “Ромфеа”, где му је дат велик простор), поменућу само две:

Каже да, пре но што је он дошао на Косово из Солуна, Владика Артемије је сменио о. Зорана Грујића секретара Епархије и ставио под суд и послао у затвор. Истина је: да чим се Симеон вратио из Солуна са студија, тражио је од о. Зорана као секретара да му се, као возачу Владикином, купе нова кола АУДИ (која ли већ по реду?) и кад овај то није учинио, јер није било новца, тада је покренут процес Зорановог смењивања и суђења, који се завршио слањем у затвор и рапчињењем (нама до данас нису непознати односи С. Виловског са полицијом и тајним службама). Тада сам, као заменик Епископа Жичког, помогао новцем да о. Зоран буде пуштен да се брани са слободе, а Зоран је сав позајмљени новац поштено вратио, тако да Жичка Епархија, ни ја, нисмо имали штете од позајмице новца човеку за кога је тада и Свјатјејши Патријарх Павле жалио што су га стрпали у затвор, а Велики Црквени суд је поништио Симеон-Артемијеву одлуку о Зорановом рапчињењу, јер није главни кривац био Зоран. (Шта ће бити ако сада Виловски и Суботички, скидајући са себе главну кривицу, упуте суд на наредбодавца?).

У наставку, када је нови секретар Епархије РПКиМ о. Срђан Станковић постављен и преузео дужност, он је у току 3 године, констатовао да Симеон Виловски чини финансијске и друге прекршаје и пљачке на штету Епархије, па је почео о томе да говори Епископу Артемију, а овај га је умиривао: “Проћи ће то, поправиће се!”, или: “Па нећемо га ваљда сада гањати?”, и слично. Како је о. Срђан инсистирао, и рекао Владици Артемију: “Ти си ме учио: истина и само иситна”, - убрзо му је забрањено, и на крају су најмљени људи око Симеона, и на Ђурђевдан 2006.г. увече пуцали су пиштољем на оца Срђана, те се тако претња претворила у *покушај абиентација* на њега и његову породицу (у колима су спавале две Срђанове девојчице, а преко њих је легла попадија да их заштити). И поред покушаја да се ствар заташка, ускоро су пронађена 2 метка у багажу Срђанових кола, и човек Србин који је пуцао ухваћен је и осуђен на 2 године затвора, али је побегао! Породица оца Срђана је због страха месец дана живела у манастиру Дечанима. (Није ли овде почетак Симеонове мржње на Дечане?).

Отац Срђан је био принуђен да одмах напусти Косово, по писмениј наредби Владике Артемија (који је исто оно вече, на Ђурђевдан, пожурio да изјави: “Једно је сигурно, да су пуцали Шиптари!). Али је о. Срђан отада почео да говори о неделима Симеона Виловског (о којима су у своје време говорили и игумани Николај и Бенедикт, али су потом заћутали). Тада је Свети Синод послао прву Комисију у Грачаницу, маја 2006.г., а какво је стање Комисија нашла у Рашкопризренској Епархији види се по одлукама Св. Архиепископског Сабора (маја 2006), којима је наложено Владици Артемију да одмах распусти кумовску компанију “Раде Неимар” и Симеона Виловског смени са свих црквених функција и стави под црквени канонски суд. Обојица су, Артемије и Симеон, изиграли ове Саборске одлуке, као што и сада настоје да изиграју и најновије одлуке Јерархије, тј. Светог Сабора, говорећи, Артемије: да су “монтиране од неких”, а Симеон: пише дословно (на Ромфеи): “**Артемије није престао** да буде канонски Епископ Рашкопризренски и – једини – природни мој судија”! То је паралога “логика” безакоња “непогрешивости”. То је папска “непогрешивост” г. Виловског Дејана-Симеона, која, како се види, прелази у - непогрешивост! (Из оваквог стања духа и савести, дакле из овакве атмосфере – рађа се сада **парасинагога** Артемијеваца).

“Господе, не допусти срце моје у речи лукаве, да **измишља изговоре за грехе**; са људима који чине безакоња, нећу се дружити са избранима њиховим” (Псалм 140,4).

+ Еп. Атанасије